

Sygn. akt III CSK 293/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa U. R. , A. P. i E. P. przeciwko Gminie Miejskiej Kraków
o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 3 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1017/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
w Krakowie adwokatowi A.W. kwotę 3600 zł (trzy tysiące
sześćset) podlegającą powiększeniu o podatek od towarów i
usług (VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej powodom w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 27 czerwca 2012 r., którym zostało oddalone powództwo o zasądzenie odszkodowania dla każdego z powodów za ograniczenie możliwości dysponowania ich nieruchomością, z uwagi na zmianę planu zagospodarowania przestrzennego.

Powodowie w skardze kasacyjnej powołali obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazali przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej połączyli z kwalifikowanym naruszeniem przez Sąd Apelacyjny art. 417 § 1 w związku z art. 420¹ § 1 k.c. przez przyjęcie, że przesłanką odpowiedzialności deliktowej pozwanego jest zawinione działanie funkcjonariusza samorządu terytorialnego, które nie uwzględnia zobiektywizowania tej przesłanki odpowiedzialności wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2011 r., SK 18/00.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, skierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjnej i ich uzasadnienie.

Dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wskazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wywodu, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Nie spełnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.).

Na takie rozumienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie wskazuje wniosek skarżących i jego uzasadnienie. Nie ma podstaw do uznania, że błędne objęcie przez Sąd Apelacyjny przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej jednostki samorządu terytorialnego winy jej funkcjonariusza miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Pominięte zostały przez skarżącego rzeczywiste przyczyny nieuwzględnienia powództwa, związane z pozostałymi przesłankami tej odpowiedzialności, w odniesieniu do których brak stanowiska skarżących. Motywy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na tę przesłankę, na tle jej podstaw oraz uzasadnienia zaskarżonego wyroku, nie potwierdzają tezy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.